

Magyar Kőszál

Az Árpád téri Református Egyházközség lapja

24. szám

2006. december 25.

Lelkészi Hivatal és Gyülekezeti terem: Debrecen, Kassai út 12. Telefon: 06 (52) 412-801

„És imé az Úrnak angyala hozzájuk jöve...” (Lk, 2:9)

Olyan ember nincs, aki ne tapasztalta volna meg, hogy e földi világban van bűn, gyűlölet és fájdalom. Van lelkiismeretlenség és van rosszindulat.

Más szavakkal: mindenki érzi, látja, átéli, hogy van gonoszság és istentelenség.

A karácsonyi hirdeti, hogy létezik, nemcsak vannak, hanem

A jött le a mennyei angyal, hogy szeretet és Megváltó és van Annyi sok már, hogy gyakran karácsony is.

A karácsony ünnepre való négy hetét adventi De mondhatjuk, a bűneset óta várakozásban – hogy „feltámadjon (Mal, 4:2)

Ez Jézus Krisztus születése által az első karácsonykor történt meg, amikor „meglátogatta a magasságból a naptámadat a világot” (Lk. 1:76, 78)

Karácsony fényes ragyogása azóta is bevilágít a szívek, az emberek, a családi otthonok reménytelenségébe, sötétségébe, hogy hirdesse Isten bűnbocsátó szeretetét, a tékozló fiakat és lányokat hazaváró atyai irgalmasságot. Ennek örvendezünk, ezért adunk hálát a karácsonyi istentiszteleteken.

Az Úrnak angyala jön hozzánk is az ünnepi istentiszteleteken, jön az igében és az úrvacsora szentségében, hogy elmondja: van nekünk Krisztusunk, és általa van öröm, békesség és hálaadás. Csak vele együtt van igazi, szép és boldog karácsony.

ünnepe azonban azt nemcsak a Sátán ördögi indulatok angyalok is.

pásztorokhoz azért magasságból az hirdesse: van megbocsátás, van üdvösség-rosszat átértünk elfelejtjük, van

várásunk és készülődésünk időnek nevezzük. hogy az emberiség abban a szent Adventben – élt, az igazság napja”.

Dr. Szalkay Kázmér, lelkipásztor

Gondolatok a Nőszövetség életéből

Az Árpád-téri Nőszövetség november 26-án délután tartotta meg havi esedékes összejövetelét. A szeretetvendégségen szép számmal jelentünk meg, ahol Dr. Szalkayné Györgyike, a Nőszövetség elnöke tartotta meg beszámolóját a berekfürdői konferencián elhangzottakról. Ezután ismertette az Árpád-téri Nőszövetség tevékenységét, mely Debrecenben, egyházi körökben is elismert.

A hazai Nőszövetség 1993-ban alakult meg. Nagy öröm számunkra, hogy azóta minden év júniusában benépesül a debreceni Nagytemplom a közeli és távoli gyülekezetekből érkező lányokkal és asszonyokkal. Ünnepe ez az esemény minden résztvevő számára. Főként a Tiszántúlról érkeznek többen, de a határon túliak is szép számmal képviselik egyházkerületüket. Így királyhágó-melléki, erdélyi, felvidéki és kárpátaljai testvéreinkkel is találkozhattunk.

Az Árpád-téri gyülekezetnek nagyon jó a kapcsolata a kárpátaljai, beregszászi és környékbeli gyülekezetekkel. Talán ez a kapcsolattartás is kifejezi, hogy mi, magyarok összetartozunk. A látogatásokra évente kerül sor.

Ebben az évben is eljutott egy-egy csoport asszony pl. Berekfürdőre, Miskolcra. A határon túlon pedig Zilah és Beregszász nőszövetségi alkalmain vehettünk részt. Jó volt együtt lenni magyar testvéreinkkel, akik mindig nagy szeretettel fogadják a résztvevőket. Jó volt hallgatni mindenhol a léleképítő igehirdetéseket, előadásokat.

Zilahon 1700-an voltunk jelen Erdély egyik legszebb templomában, ahol Tőkés László püspök az együvé tartozás gondolatát fejtette ki megrendítően igehirdetésében: „Egy másról ne feledkezzünk el, összetartozunk.”

Kárpátalján is a reménységre és az Istenbe vetett hitre hívták fel a hallgatóság figyelmét.

Miskolcon Pásztor Jánosné, a Nőszövetség elnöke ezzel a kérdéssel kezdte mondanivalóját Lk. 8,22-25-re utalva: „Ki is van a hajóban?” . Jézus tanítványai kíséretében járta a falvakat, városokat a Genezáreti-tó galileai oldalán. Mindig sokan, boldogan hallgatták Mesterüket, aki nem csak csodálatos dolgokat mondott, hanem csodák is történtek általa. A Bibliában a próféták gyakran használják a hajó képét, annak illusztrálására, hogy Isten népe mélyvizek fölött, sok veszedelem között jár, de a bárka, a hajó a megmaradás, a biztonság jelképe is.

Minket is összeköt református egyházunk. Jó dolog, mikor ilyen sokan összetartozunk. Mi is egy hajóban evezünk, örülünk egymásnak, de tudjuk, viharos vizeken hajóznak... Ha körülnézünk, azt látjuk, sokféle baj van. Egyre kevesebben vannak az istentiszteleteinken, egyre kevesebb a gyermek és a fiatal a templomban. Mindannyian a bőrünkön érezzük a levegőnket, a vizeinket, a földünket, növényeinket. Aztán rettenetes betegségek pusztítanak a világban.

Sok aggódásunk közepette azonban ne felejtsük el soha, ki van a hajónkban! Az a Jézus Krisztus, akinek hatalma van minden hullám és vihar felett. Ahogy a tanítványait sem hagyta el a viharban, velünk is itt van. Hozzánk is szól és megkérdezi: „Hol van a ti hitetek?”- hangsúlyozta a Nőszövetség elnöke.

Az Árpád-téri összejövetelen Dr. Szalkayné Györgyike emlékezett meg a missziótörténet kiemelkedő alakjáról, Molnár Máriáról születésének 120. évfordulója alkalmából. Manassze szigetén várta őt leendő otthona és az a nép, amelyiknek gyermekeit sajátjaként nevelte fel később. A II. világháború idején a japánok Molnár Máriát több társával együtt barbár módon kivégezték. A misszionáriusnő egykori fogadott fia néhány éve felkereste felejthetetlen nevelője hazáját, Magyarországot.

Most, idős emberként is összetartja a reformátusságot, s őrzi a hagyományokat a szigeten.

Nőszövetségi elnökünk a mögöttünk hagyott hónapok eseményeire emlékeztetett.

Az egyik teadélutánon Dr. Csohány János egyetemi professzor tartott értékes előadást Bocskai életéről.

Az idei nyáron is megtartottuk a hagyományos bibliatáborunkat, melyen naponta 15-20 gyermek vett részt nagy örömmel.

Felhívta figyelmünket a református nők imanapjára, melyet 2005-től minden év decemberének első vasárnapján tartunk. (Mint ismeretes, a Tiszántúli Református Egyházkerületi Nőszövetség 14. alkalommal rendezte meg Debrecenben a Keresztény Nők Ökumenikus Világ Imanapját, a baptista, evangélikus, görög és katolikus nőtestvérekkel együtt 2006. március 3-án a Svetits Római Katolikus Gimnázium kápolnájában.)

Nőszövetségünk felhívására adománygyűjtés indult el egy kárpátaljai iskola felújítására.

Elnökünk megköszönte Szécsi Andrásné egyházkerületi nőszövetségi titkár lelkes, gondos, szervező munkáját, aki mindig számíthat az Árpád-téri asszonyok segítségére.

Ugyancsak megköszönte a csigakészítő asszonyok fáradságos munkáját, akik 20 ezer forintot ajánlottak fel jótékonyági célra, és elismeréssel szólt a beteglátogatók szolgálatáról.

Végül egy javaslatot tett, mely szerint 2007. tavaszán több nőszövetségi csoportot látna vendégül az Árpád-téri gyülekezet.

A jelenlévő nőszövetségi tagok egybehangzóan megválasztották az új elnökhelyettest, Kardos Sándorné személyében, aki a tisztséget elfogadta.

„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét!” /Gal. 6,2./

Debrecen, 2006. december

Benedek Elek: A karácsonyfa

Csingilingi, szól a csengő,
Jertek, fiúk, lányok!
Föl van gyújtva, meg van rakva
A karácsonyfátok.

Csingilingi, szól a csengő,
Arany a csengése,
Aranyosabb, szebb ez, mint a
Muzsika csengése.

Csingilingi, szól a csengő
Vajon kik csengetnek?

Mennyországból az angyalkák
A jó gyerekeknek.

Csingilingi, szól a csengő
Nyílik már az ajtó,
Cseng a szoba, zeng a szoba
Vidám gyermek zajtól.

Csingilingi, szól a csengő,
Jertek, fiúk, lányok,
Föl van gyújtva, meg van rakva
A karácsonyfátok.

Nőszövetségi kirándulás

Kárpátalján voltunk az egyházkerületi nőszövetséggel szeptember 7-étől 10-ig, Szécsiné Emmike vezetésével. Az Árpád-téri gyülekezetből négyen mentünk. Csütörtökön délután érkeztünk meg Búcsúra. Itt elszállásoltak bennünket, kényelmes, kétágyas szobákba. Vacsora után Pocsai nagytiszteletű úr köszöntött bennünket, és tartott áhítatot Luk. 7. rész, 36 versről szóló Ige alapján. Mint mondotta, mindnyájan kegyelemre szorulunk és a vigasztalásunk pedig az: „Menj el, a te hited megtartott téged.”

Utána Nagy Béla, diakóniai igazgató ismertette az ottani diakónia és nőszövetség megalakulásnak történetét és feladatát. Jelenleg 260 embert étkeztetnek díjmentesen, ruhát, cipőt osztanak az óvodában, iskolában. Állami támogatást nem kapnak, adományokból tartják fent magukat.

Másnap, 8-án, pénteken a búcsúi templomba mentünk. Horkay püspök úr Márk 6 rész, 14-29 versig terjedő szakaszból olvasta az Igét. Ezzel kapcsolatban kérte, hogy mindnyájan tegyük le még ma Isten színe elé bűneinket, mert az igaznak van jutalma, még pedig Isten országa.

Majd Nagy Béla nagytiszteletű úr szólt hozzánk, Józsué 23. része alapján. Intett bennünket, hogy Mózes parancsolataitól ne térjünk el se jobbra, se balra.

Pásztor Jánosné a Jónás könyvéből olvasott fel, és kiemelte, hogy amikor Jónás engedetlen volt az Úrral szemben, akkor nagy bajba került, de amikor megtért és imádkozott, és prédikált Ninivében, az Isten megkegyelmezett neki.

Szécsi Sándorné Máté 26, 8-13 története alapján megkérdezte, hogy mi a fontos az Isten, és mi fontos az ember számára? Az embernek az anyagi, a pénz a fontos, de a keresztény élet nem matematika.

Cselekedjünk jót, szeretetből embertársainkkal.

Majd ebéd következett.

Délután Papp Tiborné lelkésznő szolgált I. Kir. 21. rész alapján, Nábót szólójéról.

Ezután úrvacsora következett.

Az esti áhítaton Sípos Kálmánné lelkésznő szolgált a Kir. 17 rész 18 versről szóló az Ige. Illés bátran hirdette, amit az Úr üzent általa. Mi vajon elmondjuk-e másoknak, amit általunk üzen az Úr?

Szeptember 9-én szombaton reggel bementünk Beregszászra, és szétnéztünk a Plázában.

Utána három templomot tekintettünk meg, a boncit, a csettfalvait és a kígyósit. Mindhárom templom szépen rendben van belül, kívül.

Délután lakodalomba mentünk mindnyájan. Pocsai nagytiszteletű úr lánya esküdött. A fiatalokat nagytiszteletű úr eskette a „Szeretet himnusza” alapján.

Szeptember 10-én, vasárnap délelőtt istentiszteletre mentünk Búcsún. Papp Tiborné lelkésznő hirdette az Igét II. Krón 34. része alapján. Ez a bibliai rész Jósias király vallási reformjáról szól. Sokszor kell hallgatnunk az Ige szavait, mert a hit hallásból van.

Ezután ebéd következett, majd a hazautazás.

Nagyon jól éreztük magunkat, mert szívesen és szeretettel fogadtak bennünket. Isten gazdag áldását kérjük a szervezőkre, és az ottani dolgozók életére, munkájára.

Bokor Kálmánné (Debrecen – Árpád tér)

Emlékezünk 1956

1956 és a debreceni ifjúság

Részletek a Berekfürdön 2006. szeptember 23-án elhangzott előadásból

„Nehéz minékünk méltónak lenni ennyi áldozatra!” Ez az idézet a híres francia gondolkodónak, Albert Camusnak az 1957-ben megfogalmazott, A magyarok vére című művéből származik. A nyugati értelmiség egy részének támogatása ellenére is 1956-ról nagyon hosszú ideig-, a rendszerváltozásig-csak ellenforradalomként lehetett beszélni. A magyarok egy része viszont szíve legmélyén megőrizte és átörökítette számunkra a forradalom és szabadság eszményének tisztaságát. Mi, mai fiatalok, már nyíltan beszélhetünk arról a forradalomról, melynek jelentősége abban rejlett, hogy egy nép képes volt összefogni, mindent hátravetve harcolni a hazáért és a szabadságért.

Az 1956-os szabadságharc - ezen belül is a debreceni diákság szerepével- három éve kezdtem el foglalkozni. Kutatásaimat egy dolgozatban foglaltam össze, mellyel a Református Iskolák Országos Történelemversenyén 2., a Debreceni Örváros Közalapítvány esszépályázatán 1. helyezést értem el. Témaválasztásomat nagyban befolyásolta az a tény, hogy én is debreceni diák vagyok, másrészt szerettem volna a vidék szerepének fontosságára is rávilágítani. Hajlamosak vagyunk ugyanis a szabadságharcot a budapesti eseményekre leszűkíteni, nem törődve az országban akkor folyó más eseményekre.

Ha közelebbről megnézzük, hogy mi is történt a két hét alatt Debrecenben, olyan dolgokra lelhetünk, amelyek a Pesten végbementekhez hasonlóan befolyásolták az ország sorsát. Már október 20-án nyílt pártnapot szerveztek az egyre inkább forrongó egyetemisták a cívisvárosban, és csatlakoztak a MEFESZ-hez (Magyar Egyetemi és Főiskolai Egyesületek Szövetsége). Igazi érdemük azonban az október 23-án tanúsított bátorságuk volt. Sokan nem tudják, de az 1956-os forradalom nem a pesti, hanem a debreceni diákság tüntetésével kezdődött el. Különböző követeléseket fogalmaztak meg, amelyek a szokásos pontok mellett – szovjet csapatok kivonása, sajtószabadság...- tartalmazták az országban szinte egyetlenként egy romániai és külföldi államokban élő magyarok ügyével foglalkozó nemzetközi fórum igényét. Fél tízkor indultak el a fiatalok az egyetemről különböző jelszavakat skandálva. A Déri Múzeum ablakába kitétték a Kossuth-címeres nemzeti zászlót, és az országban lehulltak az első önkényuralmi jelképek. A követeik csatlakozásra szólították fel a város nagyobb üzemeinek dolgozóit, akik a következő napokban ülsztrájkjal tüntettek az elnyomás ellen. Ez a merészség azonban kiváltotta az államhatalom rosszállását, és az esti órákban ezen a napon elsőnek dördültek el a fegyverek három halottat követelve. Temetésükön Koczogh Ákos egyetemi docens a következőképpen búcsúzott: „Van idő, amikor meghalni rossz, de meg nem halni rosszabb. Ezek a hősök akkor adták életüket, amikor már megérezhették, hogy élni lesz jobb és érdemesebb. Rajtunk múlik, hogy sírjukban ne csalatkozzanak!”

A forradalom napjai során egyre inkább körvonalazódott, hogy kik is lehetnek majd az egyetemi ifjúság vezéralakjai, szószólói. A legfontosabb közülük Dede László, a Kossuth Lajos Tudományegyetem tanársegéde volt. Jellemző volt rá, hogy először mindig a békésebb megoldást kereste. Fel is maradt róla egy anekdota, miszerint, amikor Dedét felkérték Molotov-koktél készítésére, ő inkább azt ajánlotta, hogy küldjenek oroszul beszélő lányokat a szovjet katonákhoz, azok majd meggyőzik őket a forradalom igazságáról. A helyi párttitkár, Komócsin Zoltán – miután megszűnt a kapcsolata a pártvezetéssel- valószínűleg félelemből Dedéékot kérte fel a Forradalmi Bizottmány megalakítására. Dede így emlékezik vissza erre az eseményre: „Arra ébredtem, hogy az MDP megyei titkára áll az ágyam előtt és kérlett:

Lacikám, gyertek, segítsetek! Mi nem akartunk konfrontációt, és október 25-én éjjel a megyei pártbizottság épületében az ő kezdeményezésükre, a mi követelésünkre és egyetértésünkkel megszületett a sorsfordító döntés: meg kell alakítani a Debreceni Szocialista Forradalmi Bizottmányt.” A megalakuló testület oszlopos tagjainak bizonyultak továbbra is a fiatalok – a 38 tagból 7 egyetemista volt-, sőt, még a Debrecen környéki településekre is kimentek hírül vinni a győzelmet. Egyikük így emlékszik vissza: „Komoly volt a helyzet, szólni kellett. Én átéltem azt, amit az apostolok, mikor megszállta őket a Szentlélek, és nyelveken szóltak. Nem volt nekünk semmiféle rutinunk politikai tömeggyűlésre. Ma sem értem, hogy voltam képes arra, hogy szépen rendben megválasztottam a községi bizottmányt.” Ebből is látszik, hogy a forradalmárok nagy része tapasztalatlan volt, mégis mindent megtettek a szabadságért. Megalapították a Csokonai Rádiót, sőt mintegy háromszáz-ötszáz Kossuthos és mezőgazdász létrehozta a nagy álmot: az egyetemi nemzetőrséget. A helyi kommunista vezetés felismerte az „Órváros” egyetemistáinak rendkívül fontos szerepét, így Komócsin Zoltán október 27-28. körül meglátogatta Dede Lászlókat, és felajánlotta nekik, hogy alakítsanak egy kormányt Nagy Imréekkel szemben. Ez volt a szovjet katonai parancsnokság kérése is, mondván, hogy Debrecennek megvannak az ezzel kapcsolatos történelmi hagyományai. Dedéék a felkérést azonban elutasították, kitarítottak a Nagy Imre-kormány mellett.

A fegyverletétel után kegyetlen büntetés várt rájuk. Für Lajost, Kertész Lászlót, Kozák Józsefet, Székelyhidi Ágostont és Dedét börtönbe küldték. Ám a sorozatos felfüggesztések, kitiltások, deportálások mellett a debreceni ifjúságot a híres diákkerrel félemlítették meg. Az történt, hogy november 3-án fegyvereket szállítottak a Fazekas Gimnáziumba a Helyőrségi Katonai Tanács megbízásából. A Gépipari Technikum Kollégiumában - mely a Fazekas mellett volt-, a tanulók egy része november 4-én hajnalban tíz géppisztolyt, huszonöt dobtárat és lőszert rejtett el az épület lépcsője alá. A diákok leérettségiztek, és mindegyikük munkába állt vagy továbbtanult. Egy évvel később renoválás közben megtalálták az eldugott fegyvereket, megkeresték a bűnösöket, és statáriális katonai bíróság elé állítottak tíz fiút. Csuhány László tanácsa ítélezett, fellebbezésnek helye nem volt. Az ítéletek a következők: Hornyák Antal tizenöt év, Kurunczi Zoltán tizenöt év, Szabó Sándor tíz év, Osvai Károly tizenöt év, Hársfalvi Zoltán tíz év, Gyuricza Vendel tizenkét év, Nagy István hét év, Csordás László tíz év, Funner József tizenkét év, Kovács István hét év, Osvai Károly és Gyuricza Vendel még kiskorúak voltak. A megfélemlítés sikerült, az emberek megrémültek, és a MÚK, a Márciusban Újra Kezdjük mozgalom is elbukott. Mindezek ellenére is az egyetemisták soha sem tudták elfelejteni életük talán legcsodálatosabb tizenkét napját.

1956 egy elnyomott nép segélykiáltása volt. Egy kiáltás, amit kevesen hallottak meg, és aminek hatására még kevesebben segítettek. Méltán tehetjük hát fel a kérdést, miért volt szükség erre a sok áldozatra, ha úgysem figyelt rá senki? De '56-nak pont ez a lényege. Nem azért kellett mindennek megtörténnie, hogy megnyerjük a világ jóindulatát, hanem azért, hogy egy maroknyi nagyságú nép újra megtalálja önmagát, újra nemzeté formálódjon. 1956 összeköti a munkást, az értelmiségit, a katonát, az egyetemistát, hiszen nem az a fontos, hogy mik vagyunk, hanem az, hogy mit vallunk. A külföldiek közül néhányan ugyan felfogták népünk önfeláldozását, de mi, magyarok mégis többel tartozunk a sok névtelen hősnek, többel tartozunk a debreceni fiatalságnak. Nem kell mást tennünk, mint Albert Camus szavait követnünk: „A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol, - még közvetve sem igazoljuk a gyilkosokat. Nyomorúságuk, láncaik és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, melyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nem nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk.”

Győri Anna

/A magyar nyelv, édes anyanyelvünk, csodálatos rejtelseibe vezet el bennünket az alábbi pohárköszöntő. Megjelenésével emlékezünk Dr. Tóth Kálmán tanár úrra a Karcagi Nagykun Református Gimnázium, majd a Debreceni Református Gimnázium egykori tanárára, aki 100 éve született Billéden (Temesvár mellett) 1906. szeptember. 22-én. Diákok százai őrzik szívükben emlékét, akik emberséget, a magyar haza szeretetét, református hitünk kincseit tanulhatták tőle.

A pohárköszöntő lelkipásztorunk ünnepélyes beiktatásán /1983. szeptember 11./ az imateremben, a szeretetvendégségen hangzott el. A beiktatást megelőzi a lelkész megválasztása, amikor a gyülekezet hivatalosan szavaz új lelkipásztora megválasztásáról. Ez 1981. áprilisában történt az Árpád téri templomban. A negyedévszázados alkalom Isten iránti hálára kötelez mindnyájunkat, és a felidézett pohárköszöntővel erre az eseményre is emlékezünk. – a szerkesztő/

Kedves Nagytiszteletű Úr!
Kedves Vendégség! Testvéreim!

Felemelő ünnepi érzéssel töltötte el szívünket a zsúfolásig megtelt templomban a beiktatási ünnepi istentisztelet. Most is a gazdagon megterített asztalok mellett tanúi vagyunk annak a szeretetnek, amely a gyülekezetet és lelki pásztorát egybefűzi, és a beiktatást bensőséges örömmé teszi. De tudjuk-e azt, hogy mit jelent, és honnan származik ez a szó, hogy „beiktatás”?

Először talán az jut az eszünkbe, hogy valamilyen kérvényt nyújtunk be egy hivatalnál, és azt ott egy iktatókönyvbe beiktatják. Kap egy „-ik”-es sorszámot. Ehhez ez iktatáshoz ünnepélyünknek semmi köze.

A beiktatást régebben beiktatásnak nevezték. Magyar nyelvünknek nagyon régi szótöve az „ig”. Réges régen valami szent dolgot jelentett, valamelyik istenséget, talán a tűz, a fény istenét. Ennek az „ig” tőnek igen sok hajtása van. Ilyen hajtása az igen szavunk. Ilyen Isten szava az ige, választottainak közössége az igház, vagy ahogyan ma ejtjük az egyház. Igaz az, ami valóság, szent és igaz, ahogyan mondani szoktuk, aki nem téved, helyesen cselekszik, annak igaza van. A természet szépsége megigéz bennünket. Jogos kívánságunk, követelésünk igény, az adott szó ígéret, s amit ígérünk és fogadunk, azt meg kell tartanunk. Dolgainkat helyesen kell intézni és igazgatni. A tévedéseket ki kell igazítani. Mindenben az igazságot kell követnünk. Ezt követeli tőlünk a mi Istenünk, aki szent és igaz Isten.

A szócsalád közösségébe tartozik a beiktat, vagy régiesen beiktat szavunk is, amely egy szent közösségbe való felvételt, valamely feladattal való megbízást jelent. Ilyen ünnepélyes és szent szertartáson vettünk részt a mai délelőttön, amikor a gyülekezet új lelkésze megbízást kapott egy szent feladatra e gyülekezetben, a pásztori munkára, Isten igéjének hirdetésére.

A mai alkalommal sokszor elhangzott: „nagytiszteletű Dr. Szalkay Kázmér úr”. Hadd szólítsam én most meg a Nagytiszteletű Urat egyszerűen így: „Kedves Kázmér Fiam!”

Beiktatásod igazi öröm az én számomra is. Szolgálatodhoz teljes szívből kívánok minden jót. Kívánom, hogy Isten igéjének igaz hirdetője légy. Hívására adott igen szavadat tartsd meg. Benne vedd bizalmadat, mert ő megtartja ígéretét. Most te magad is ígéret vagy, mint új pásztor a gyülekezet számára. Ismerd és lásd meg testi-lelki igényeiket. Gondjaikban, tanácsalanságukban igazítsd el őket. A világ gazdagsága, a modern tudomány eredményei ne igézzenek meg téged. Ne keresd minden áron a magad igazát, légy igazságos másokkal szemben.

Áldja meg az Úr szolgálatodat az ő házában, az igházban, hogy beiktatásod igazi beiktatás legyen.

„Őrizd meg, ami nálad van és rád van bízva.” (Jel.3:1,2 Jim.6:20)

Dr. Tóth Kálmán, feleségednek, Györgyikének édesapja.

PÁLYÁZAT A TEMPLOM FELÚJÍTÁSÁRA

Egyházközségünk tagjai előtt közismert, hogy az Árpád-téri templomunk közel száz éves. Ennyi idő után egy akármilyen jól megépített építmény is előbb-utóbb teljes felújításra szorul. Az 1913-ban elkészült épület két világháború viharait és az idő viszontagságait „túlélve” eljutott abba az állapotba, hogy feltétlenül szükségessé vált a teljes felújítása. A közelmúltban mindig a legszükségesebb javítások kerültek elvégzésre, amelyek nem terjedtek ki az egész építményre.

Az elmúlt év októberében, az egyházlátogatás során, Derencsényi István esperes úr említette meg a pályázat lehetőségét. Rövidesen felvettük a kapcsolatot két pályázat-előkészítő-

szervezettel, melyek egymástól függetlenül ajánlottak pályázati lehetőséget. A részleteket mellőzve, Norvégia (bár nem EU-s tagország) a 2004-ben újonnan csatlakozott tíz ország részére kétoldalú szerződésekkel létrehozta a Norvég Finanszírozási Mechanizmust, (Norvég Alap) melynek teljes összege 5 éven keresztül évi 113 millió euró amelyből Magyarország részesedése 13% azaz évi 15 millió euró. A pályázók számára különféle támogatási lehetőséget biztosítanak, a célkitűzések között szerepel az európai örökség megőrzése is, több más kiemelt terület mellett.

A nyár végén ismételten felvettük a kapcsolatot a pályázat előkészítő EuroAdvance Közgazdasági Tanácsadó Kft-vel, mely szervezet vezetője úgy ítélte meg, hogy megfelelő dokumentáció elkészítésével remény lehet egy sikeres pályázatra. Miután Debrecen város önkormányzata 2004-ben, több mint kétszáz debreceni épületet – közöttük az Árpád-téri templomot is – helyi védelem alá helyezte, a pályázati dokumentációhoz építési engedély szükséges, melyet az elmúlt napokban a tervek elkészítésével megbízott tervező az építési hatóság részére beadott. Az építési engedélyen kívül még sokmás dokumentum és egyéb okirat is szükséges, melyeket folyamatosan fogunk beszerezni és a pályázat készítő társaság részére átadni. A pályázati dokumentáció beadási határideje 2007. március 31.

Mindez mibe kerül? Az építési engedélyes tervek 350 ezer forintba, a pályázat elkészítése pedig 300 ezer forint +20% ÁFA, összességében tehát 710 ezer forint. Kétségtelen, hogy nem kevés összegről van szó, de ahhoz, hogy el tudjunk indulni ezt az áldozatot vállalni kell. Reméljük és bízunk benne, hogy ezen nagy vállalkozásunkban segíteni fognak a társ egyházközségek és az egyházmegye valamint a kerület is támogatni fog.

Farkas Ádám

Gyülekezeti hírek

- ✍ 2006. november – A templomalapítók sírjának megkoszorúzása.
- ✍ November 5. – Családi istentisztelet, ahol megemlékeztünk elhunyt szeretteinkről, gyülekezeti tagjainkról. /11 gyermek és fiatal./
- ✍ November 10-12. – A Tiszántúli Egyházkerület Nőszövetsége vezetőségi konferenciája Berekfürdön. /4 fő résztvevő az Árpád-térről./
- ✍ November 25. – Előadás a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán Molnár Mária református misszionáriusnőről, aki mártírhalált halt a II. világháborúban.
- ✍ November 26. – gyülekezeti szövetségünk új vezetőségi tagot választott a megüresedett elnökhelyettesi tisztségre: Kardos Dénesné Manyika személyében. /26 fő egyhangú szavazatával./
- ✍ December 3. – gyülekezetünkben családi istentisztelet /10 gyermek/ és adventi szeretetvendégség volt.
- ✍ December 3. – Debrecenben első alkalommal a Kistemplomban került megrendezésre a Kárpát-medencei imanap. Az imanap megszervezését a Magyar Református Egyház Nőszövetségei közösen határozták el.
- ✍ December 9. – Presbiterképző a Debreceni Egyházmegyében.
- ✍ Zenei programjaink a vasárnapi istentiszteleteken Huga Sándor orgona-kíséretével: Molnár Andrea énekművész Marchesi: Ave Maria adta elő.
-

HALOTTAINK:

Név	Életkor	Lakcím
Palágyi Andrásné Koroknai Erzsébet	83	Gyöngyvirág u. 19.
Patkós Anal	85	Nyírbogdány
Vaskovits Gyuláné Ásztai Etelka	72	Füredi út 15.
Szabó Gézáné Kiss Piroska	88	Csapó u. 76.
Dr. Kántor Albertné Tisza Róza Katalin	83	Nyíl u. 95.
Csíkos László	85	Árpád tér 16.
Nagy Edina	22	Csapó u. 82.
Kiss Jenő	80	Gönc
Erdődi Zoltánné Zelenati Mária	67	Kassai út 62.
Hegyí Károlyné Kiss Piroska Juliánna	91	Ötmalom u. 7
Ács Gizella	84	Sárospatak
Tóth János	57	Dessewffy u. 6.

KERESZTELÉS

Név	Születés idő		
Rusznayk Erzsébet Margit	2005. 08. 09.	Sipos Mihály	2005. 12. 13.
Balogh Angelika Gabriella	2005. 03. 26.	Kardos Lili Panna	2005. 11. 15.
Martyin Anett	1976. 09. 10.	Gócs Andrea	1966. 08. 31.
Szilágyi Fanni	2000. 03. 22.	Gócs Viktor	1969. 09. 22.
Martyin János	1986. 10. 14.	Gócs Minka Hanna	2004. 09. 03.
Sipos Attila	1977. 11. 07.	Gócs István Máté	2006. 05. 12.
Gilbert Dániel Christopher	2003. 01. 03.	Molnár Erzsébet	1994. 01. 27.
Gilbert Zakariás	2004.	Kotormán Lilla Dóra	2005. 11. 16.
Szalai Bence	2005. 02. 09.	Inszédi Andrea	1978. 06. 02.
Nagylaki Róbert Krisztián	2006. 03. 20.	Abai István Bálint	2006. 07. 09.
Fekete Bulcsú	2005. 07. 02.		

KONFIRMÁCIÓ

Felnőtt:	Időpont	Gyerek:	
Szilágyiné Matyin Anett	2006. 06. 04.	Csatári Éva	2006. 06. 04.
Sipos Attila	2006. 06. 04.	Gergely Nóra	2006. 06. 04.
Gócs Andrea	2006. 08. 20.	Major Ágnes	2006. 06. 04.
Gócs Viktor	2006. 08. 20.	Orosz Ivett Fruzsina	2006. 06. 04.
Boján Brigitta	2006. 08. 20.	Ruszó Daniella	2006. 06. 04.
Juhos László	2006. 08. 20.	Barabás Petra	2006. 06. 04.
Juhos Lászlóné Fórizs Éva	2006. 08. 20.	Juhos Krisztina	2006. 08. 20.
Fazekas Péterné Incsédi Andrea	2006. 09. 10.	Molnár Erzsébet	2006. 08. 20.

ESKÜVŐ

Név	Időpont
Dr. Czár Csaba, Belgyár Szilvia	2006. 06. 03.
Tóth László, Radác Melinda	2006. 07. 15.
Szász Károly, Bóna Erzsébet	2006. 08. 12.
Szabó Ádám, Gaál Veronika	2006. 08. 12.
Kotormán István, Erdei Erika	2006. 08. 17.
Ragályi Péter, Szabó Enikő	2006. 11. 25.

Ady Endre: Karácsony

Ma tán a béke ünnepelne,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek
válni,
Hogy megváltóját
befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást
öleljék
Szívükre mind az emberek –
De nincs itt hála, nincs itt
béke:
Beteg a világ, nagy beteg...

Kihűlt a szív, elszállt a
lélek,
A vágy, a láng csupán a
testé;
Heródes minden földi
nagyság,
S minden igazság a
kereszté...
Elvesztette magát az
ember,
Mert lencsén nézi az eget,
Megátkozva világra jöttét -
Beteg a világ, nagy beteg...

Ember ember ellen
csatázik,
Mi egyesítsen, nincsen
eszme,
Rommá dőlt a Messiás
háza,
Tanítása, erkölce veszve...
Oh, de hogy állattá
süllyedjen,
Kinek lelke volt, nem
lehet...
Hatalmas Ég, új Messiást
küldj:
Beteg a világ, nagy beteg...
(Debrecen, 1899.december)

Szerkesztette: Tóth László
Felelős Kiadó: dr. Szalkay Kázmér

ISTENTISZTELETI ÉS EGYÉB ALKALMAINK:

Vasárnap: de. 9 óra, templom – *istentisztelet*

Vasárnap: de. 9 óra, gyülekezeti terem – *gyermek istentisztelet.*

Vasárnap: du. 16 óra, gyülekezeti terem – *istentisztelet*

Szerda: du. 15:30 óra, gyülekezeti terem – *bibliaóra*

Péntek: du. 17 óra, gyülekezeti terem – *ifjúsági bibliaóra*

Hétköznap: de. 8 óra, gyülekezeti terem – *reggeli istentisztelet*

- ♦ Nőszövetségi teadélután: minden hónap harmadik vasárnapján délután 15 órakor, a gyülekezeti teremben
- ♦ Családi istentisztelet: minden hónap első vasárnapján, délután 16 órától a gyülekezeti teremben.
- ♦ Csigatészta készítés: minden héten szerdán 13:00 a parókian.

Szerkesztőbizottsági tagok:
dr. Szalkay Kázmérné, Dürgő Jánosné.